

Odmev iz Afrike

**Mesečnik s slikami
v pospeševanje afriških misijonov**

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja

Leto XXIX.

Ljubljana 1932.

~~39245~~

Mh
39254

Kazalo.

	Str.		Str.
Uvodniki in sestavki		Misijonar Rafael Kolenc . . .	20
Srečno in blagoslovljeno novo leto!	1	Usmiljenje božje je veliko, s. Julija	21
Naša misel in naš namen: ljubezen do duš	2	Sirotišna ca Božje previdnosti v Ambatolampy, s Rosalina	22
Blagoslov sv. Očeta Družbi sv. Petra Klaverja in vsem njenim dobrotnikom in prijateljem	49	Gobavci v Manakavaly, P. Spreeken	23
Le za par minut	50	Misijon sv. Mihaela v Baseng-Bakosse, P. Ham	25
Vsem afriškim misijonarjem	81	Kratek pregled, Msgr. Klerlin	26
Ob 10 letnici smrti naše ustanoviteljice božje služabnice Mar. Ter. Ledóchowske	83	Gole oblačiti, s. Tadeja	26
Delo in trpljenje	85	Zvestoba krščenca, P. Figue-reido	27
Iz Vatikana	97	Albert Odengo, P. Pecci	31. 44
† Nj. Eminenca, Viljem Kardinal van Rossum	129	Nova afriška plemena za Kristusa našega Kralja, P. Andrew	33
Božično in Novoletno voščilo	161	Misijonar Poznič prosi	36
Bog povrni	162	Štiri leta brez dežja, P. Wolf	37
Misijonski dopisi in povesti.		Zahvala in prošnja, R. Kolenc	38
Jezušček — pomoči potreben	3	Pri gobavcih v Zululandiji, s. Timoteja	41
Bolnišnica presv. Srca Jezusovega, P. Bernard	5	Da se nagrada ne izgubi, s. Akvilina	43
Za uboge bolnike ni postora, s. Sijena	6	Mali semeniščnik Rafael, škof Dantin	45, 72
Za 130.000 duš, Škof Huwiler	7	Izpreobrnjenje stare čarovnice, P. Sylla	51
Taki možje kot je Matija izpreobračajo tukajšnje ljudstvo, P. Ham	8	Posvečenje nove cerkve v Glen-Covie, br. Val Poznič	55
Svita se, pa počasi, br. Val. Poznič	10	Iz življenja Bapedov, br. Val. Poznič	57
Niša sirotišnica s. Ivana	12	Angelčki, s. Ana	58
Nova milost na priprošnja Marije Terezije v Afriki	13	Prve sestre domačinke v Bangweolo, P. Welfele	60
Žive goreče sveče v sveto žrtev, s. Engelberta	17	Marija pomagaj, P. Wittenkind	65
		Zvesto na strani sv. Očeta v Rimu P. Angerer	67
		Velika nesreča na božični večer, P. Olsthorn	69

	Str.		Str.
Pripravljanje na sv. krst v		Msgr. Brands	132
Marija Trost	70	„Vso večnost bomo imeli	
Nedeljski doživljaji misijonar-		čas, da se odpočijemo“	133
ja s Akvilina	75, 91	Dela za pet ljudi, P. Spag-	
Še nikdar zastoj! P. Doh-		nolo	134
ren	86	Setev in žetev misionarjev	
Pomočniki misijonarjevi	87	benediktincev v Lindi, P	
Povejte vsem dobrotnikom,		Steigner	136
P. Braun	89	Prve sestre sv. Pavla v mi-	
Apostolski vikariat Dahomey,		sijonih, s. Mehtilda	137
P. Kern	90	Zdaj in ob naši smrtni uri,	
Zahvala za mašno knjižico v		br. Val. Poznič	139
afriškem narečju, Msgr.		Tudi mi čutimo svetovno	
Brown	96	gospodarsko krizo, P. Ja-	
Vsak začetek je težak, P.		kobs	145
Fulko	98	Boj s kobilicami, P. Damm	147
Petdeset let misijskega de-		Uršulinke v afriških misi-	
la pri sv. Jožefu v Linzolo		jonih	148
P. Kranitz	100	Hvala dobroti božji, br.	
Vredni so da jim pomagamo,		Kolenc	151
P. Jansen	103	Zahvala in prošnja, br. Val.	
Tržišče za sužnje-sedaj sre-		Poznič	152
dišče krščanske ljubezni,		Vsak dan z veseljem, P.	
Msgr. Birraux	104	Pfister	154
Nov misijon v pustinji Afri-		Pomoč v največji potrebi,	
ke, s Emilija	105	P. Gerstner	154
Sveto umiranje,	106	V vsem vikarjatu ni katoliš-	
Marija Terezija nam je poslala		kega lista v jeziku doma-	
dežja, P. Seidel	108	činov, P. Kremžar	155
Nova crekev sv. Petra Kla-		Časopis — apostol	158
verja	114	Božič v Taungsu, P. Sylva	162
Božji siromaki, P. Moršer	114	Brezmadežna kraljuje nad	
Iz kapucinskih misijonov v		Afriko, P. Holzinger	165
Eritreji, Škof Cattaneo	115	Plodoviti misijoni, Msgr.	
„Prositate torej Gospoda žet-		Goethem	166
ve,“ P. Ryo	116	Vodimo otroke k jaslicam	167
Uršulinke v Afriki s. Lesjak	118	Osat in vijolice iz misijon-	
Zanjka hudobnega duha, s		skega vrta	170
Odilia	120		
Veliko navdušenje radi kate-		Propagandne vesti.	
kizmov v jeziku zamorcev,		93	
Msgr. Hemptinne	122	Kratki misijonski dopisi.	
Tomaž Makunca, P. Dumont	123	13, 91, 107, 121, 138, 169	
Prvi klic na pomoč iz misi-			
jona „Kraljice miru“,		Razno.	
s. Asumpta	130	Uslišane molitve na priprošnje	
Zahvala našim dobrotnikom,		služabnice božje Marije	

	Str.		Str.
Terezije Ledóchowske 15, 29, 47, 63, 77, 94, 110, 127, 142, 159, 173		Marija Terezija „mati afriških misijonarjev“	83
Drobtinice in izreki	25, 27	Pridni črni katehisti misijona Kubango	88
Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja	109, 176	Naša šola brez strehe	90
Mariji Tereziji smo izročili zadevo	109	Kamela mesto konja	93
Sv. Peter Klaver, oče go- bavcev	122	P. Fulko, brat Damijan in br. Vulko ob oknih svoje „pa- lače“	99
Smrt sv. Petra Klaverja	123	Katehist poučuje skupino za- morcev	101
P. Beyzym, D. J.	140, 155	Brat Berhman postavlja stre- ho za cerkev	103
Iz naše listnice	170	Skala v Zap. Afriki	105
Dragoceno božično darilo	176	Sv. Peter Klaver, apost zam.	113
Slike.		P. Moršer s svojimi učenci in katehistom pred šolo	115
Sv. Peter Klaver	1	Afriški misijonar med pagani pred poglavarjevo kočo	117
Borna misijonska cerkva v Afriki	4	Zamorska dekleta, ki se pri- pravljajo na redovniški in misijonski poklic	119
Spreobrnjen čarovnik	9	Krščen zamorček	125
Misijonar v žrelu umorjene ribe — kit	11	Zamorska deklica donaša opeko za novo cerkev	132
Kajetan s svojo srečno ženo	14	Avto v službi misijonov	135
Prvenke črnih sester	17	Sestre domačinke	137
Misijonar streže gobavemu	24	P. Beyzym, D. J., apostol go- bavih sirot	141
Krščanski par iz zamorske poglavarjeve družine	28	Revna misijonska cerkva	145
Zamorčki pomagajo pri grad- bi nove misijonske cerkve	33	Krščanska zamorska deklica	150
V misijonu: sv. maša na prostem	35	Misijonar obdan od številnih kristjanov	153
Lonec je prazen	37	Ali smem prositi za novo srajco?	155
Pri lečenju gobavcev	42	Misijonska sestra pri oskrbo- vanju gobavcev	157
Križani Jezus	50	Jaslice	161
Čarovnik s svojimi čarovni- jami	52	Čprav stari, pa polni veselja gremo v misijon k božič- nim praznikom	164
Cerkva v misijonu Glen- Covie	56	Slava Ti, o Brezmadežna!	166
Naša stara cerkva	57	Zamorski dečki srečni, da so si mogli med počitnicami prislužiti svojo obleko	169
Bele in črne sestre — ena družina	61	Misijonar sredi ubogih go- bavih	171
Marija Pomagaj	65		
Sv. Oče Pij XI.	67		
Misijonar pripravlja katehu- ne za sv. krst	71		
Ozdravljena Hubertina	77		
Presv. Srce Jezusovo	81		

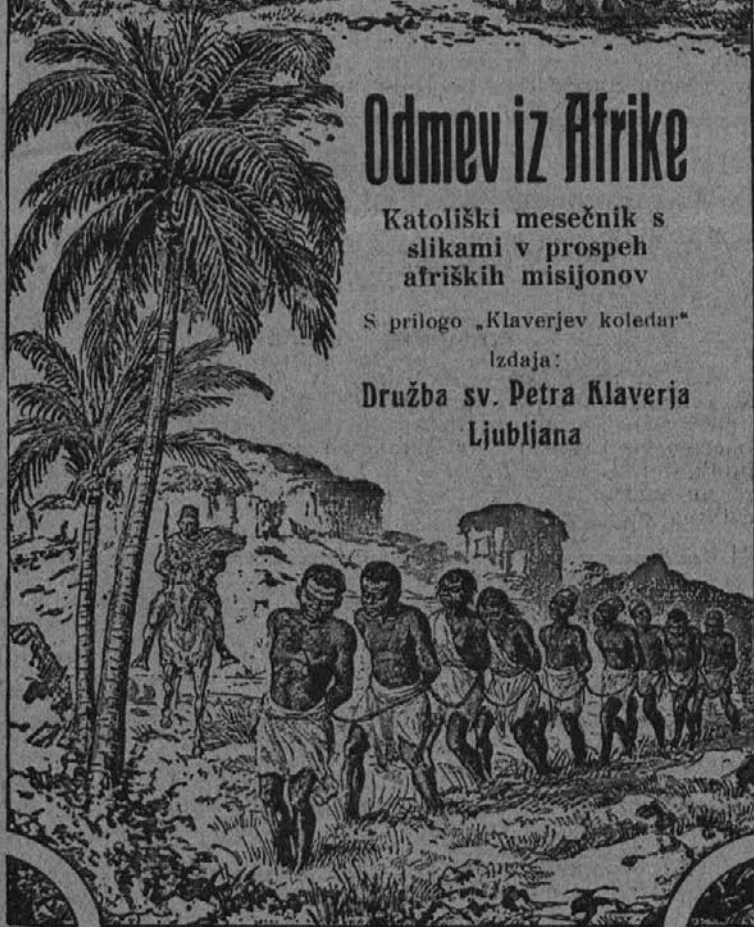
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prosep
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2'50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 8'20 L, 80 am. cts., 3'10 Š. Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Srečno novo leto. — Ljubezen do duš. — Jezušček pomoči potreben. — Bolnišnica presv. Sreca Jezusovega. — Za uboge bolnike ni prostora. — Za 130.000 duš. — Taki možje, kot je Matija, spreobračajo ljudstvo. — Svita se, pa počasi. — Naša sirotišnica. — Kratka misijonska poročila. — Nova milost na priprošnje Marije Terezije Ledóchowske.

Spomin za umrle.

Bogumila Grafenauer, Ljubljana, — Mar. Glavač, Ljubljana.
— Mr. Debevc, Brezovica.

Naj počivajo v miru!

Priporočila v molitev.

L. K., Sp. Koroško, so priporoča Mariji preblaženi Devici, sv. Antonu, sv. Luciji, služabnici božji Mar. Tereziji Ledóchowski v neki važni zadevi in za ljubo zdravje (dar 5 Šil.) — Ter. Sulzer, Amerika, se priporoča sv. Antonu in Mariji Tereziji Led. in obljublja dar, če bo uslišana. — K. B. in Š. K., Izakovci: sv. Antonu in služabnici božji Mar. Ter. Ledóchowski za zdravje. Če bo uslišana, obljublja dar za afr. misijone.

Kaj je Družba sv. Petra Klaverja?

To je skromna misijonska družba za podporo afriških misijonov.

Kaj je namen te družbe? Podpirati katoliške misijone, odkupovati zamorske sužnje in tako sodelovati na spreobračanju Afrike.

Kakšna sredstva rabi v dosego tega namena? Za svoj cilj pridobiva ljudi z besedo in tiskom.

Kako pomaga njeno delo misijonom? Vzdržuje živo zanimanje za afriške misijone in to zanimanje neprestano goji. Tako

Sv. Peter Klaver
apostol zamorcev, prosil za žnas!

ODMEV iz Afrike

Katoliški mesečnik za
pospeševanje afriškega
misijonskega delovanja

Blagoslovljen po papežih
Piju X., Benediktu XV. in
Piju XI.

V zvezi z mnogimi afriškimi
misijonarji urejuje:

Družba
sv. Petra Klaverja

*Srečno in blagoslovljeno
novo leto!*

*Vsem ljubim dobrotnikom in dobrotnicam Klaverjeve družbe in ubogih misijonov kličemo iz glo-
bine srca: „Tisočkrat Bog povrni!“ Iskrena hvala
vsem cenjenim naročnikom „Odmeva“ s prošnjo,
da nam ostanejo zvesti tudi v bodoče. Obilo nebeških
milosti od božjega Deteta!*

V presvetem Srcu Jezusovem hvaležno vdana
Družba sv. Petra Klaverja.

*V namen naročnikov „Odmeva“ in dobrotnikov Družbe sve-
tega Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji
letno 500 sv. maš.*

Naša misel in naš namen: ljubezen do duš.

Novo leto! Blaženi dnevi, ko vidimo Boga nebesnih čet in gospodarja časov, kako leži kot slabotno dete na slamici. Še nekaj dni in videli ga bomo, čeprav še majhnega in revnega, kako ga bodo v blesku in sijaju obiskali modri iz Jutrovega in se, čeprav kralji in mogočnjaki sveta, poklonili Detetu, ki ga bo držala Devica v naročju. Obkrat nam govori božje dete: ljubezen, ljubezen, ljubezen je tisto kar me žene. Ljubezen me je privabila iz nebes v borni hlev; ljubezen je poganske kralje vodila na daljni zahod, da me vidijo.

Betlehem na božično noč in Betlehem ob obisku Treh modrih je podoba človeškega življenja.

Danes te morda stiska nesreča in gorje ter se je bridkost razlila kakor morje preko tvoje duše — čez malo dni pa ti bo že posijala zvezda sreče in tolažbe. Nebeška luč je razdelila oblake, razpodila megle; praznično razpoloženje sv. Treh kraljev je zavladalo v tvojem srcu.

Bogoljubna duša, poslušaj življenski načrt, ki ti ga danes oznanjajo betlehemiški dogodki. Ljubezen in zopet ljubezen in sicer najčistejša ljubezen, ki vodi iz te solzne doline gori k nebeškemu miru: to bodi tvoj program!

Ako naj je to program za vsakega kristjana, mora biti tem bolj za nas, ki hrepenimo za tem, da bi rešili čim več duš. Dragi misijonski prijatelji in prijateljice: ljubimo, in vse drugo nam bo lahko! Ljubimo Jezusa, ljubimo duše, neumrljive duše, za katere je trpel in in umrl, in potem ne bo teža življenja tiščala naše duše k tlom. Saj imamo vzgled v Jezusu in njegovi ljubezni. Gospoda imamo blizu, ali nam ne bo z njegovo pomočjo vse mogoče? Kako drugačna pa je usoda ubogih poganov. Kako naj prenaša svojo usodo ubogi suženj, ki ne ve, da na nebu živi in čuje dobrotni Oče nad vsakim človekom in torej tudi njega ljubi in varuje? Tem največjim revežem pomagajmo. Zvesto podpirajmo vse misijonske ustanove za rešitev naših ubogih črnih bratov! Ta zvestoba zahteva precej truda, ker ni lahko dandanes navdušiti ljudi za svete namene in dobiti dobrih duš, katerih pogled sega preko lastnih nadlog tja v daljne misijonske kraje z namenom, da bi tudi tam kaj pomagali. Toda čeprav težko, mogoče pa je vendarle.

Ni tako nemogoče, da ostaneš še nadalje zvest naročnik naših misijonskih listov „Odmev iz Afrike“ in „Zamorček“. Tudi druge boš skušal pridobiti za to. Znal

boš povsod, kamor prideš, razložiti pomen in namen „dela afriškega tiska“ in boš z darovi, ki se bodo stekali v ta sklad, pomagal preskrbeti misijonarjem verskih knjig in katekizmov, tiskanih v domačih narečjih. Mogoče ti je, da pridobiš v tem letu vsaj enega novega člana za Družbo sv. Petra Klaverja. Morebiti te Bog kliče, da postaneš pomožna misijonarka za Afriko“. Za vse te stvari je treba le ljubezni in zopet ljubezni. Ljubezen je iznajdljiva, ljubezen se ne boji žrtev, ljubezen prekorači prepade in odstrani vsako oviro. Mi nismo tako zelo zapuščeni kot so pogani, ki molijo malike. Mi imamo Jezusa, Boga ljubezni, v naših tabernakljih. V sv. obhajilu ga moremo prejemati v srce in svoje duše ogrevati na njegovem Srcu. Zato pa na delo! Mislimo na ustanoviteljico naše Klaverjeve družbe, na velikodušno grofico Marijo Terezijo Ledóchowsko, ki jo je Bog pred 9 leti poklical k sebi. Kak zgled nam je zapustila, zgled ljubezni do zapuščenih poganskih duš. Ali se je ona v svojem življenju bala kake žrtve? Ali je kak dan omagala v svojem delu? Nikdar! Zdaj šele počiva na srcu Boga plačnika. Danes se veseli veličastva praznika sv. 3 Kraljev in velikonočnega jutra, ki sta sledila dogodkom v Betlehemu in Velikem tednu. Tudi mi delajmo tako. Njen zgled nam bodi zvezda vodnica, da bomo vstrajni šli naprej po svojih misijonskih potih. Bodimo ji v veselje in ponos, ko bomo podpirali nje ustanove, bodimo trdni in neomahljivi kot je bila ona, ako se nam bodo slučajno stavile težave na pot našega misijonskega delovanja. Takoj v začetku leta se pripravimo v duhu na težave, potem bo to leto leto res blagoslovljeno za nas. To je naše voščilo našim sotrudnikom in sotrudnicam. Bodimo združeni „v ljubezni“, vstrajajmo „iz ljubezni“, delujmo za Boga in duše „z ljubeznijo“ — potem bo koncem življenja tudi nam veljalo: „Nobeno oko ni videlo, nobeno uho ni slišalo, nobeno človeško srce ni občutilo, kaj je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo!!!“

Jezušček — pomoči potreben.

Sledeče pismo mariannahillskega misijonarja P. Ebnerja iz misijonske družbe sv. Jožefa v Južni Rodeziji sicer ni bilo namenjeno za javnost. Je to zaupljiva tožba sinova do matere, ki je že tolikrat v sili pomagala. To je namreč vrhovna voditeljica Klaverjeve družbe. To pismo

objavljamo zato, da bi božjemu Detetu pomogli do dostojnejšega bivališča in da bi misijonar mogel imeti sv. Rešnje telo vedno v svoji neposrednji bližini.

„Oprostite mi, blagorodna, da si zopet upam trkati na Vaše blago srce. Toda dobra mati vedno rada posluša prošnje in tožbe svojih otrok, ker so ji tisti otroci najbolj pri srcu, ki so njene pomoči najbolj potrebni. To pot ne prosim za svojo osebo. Trpim, stradam. Ako gre po sreči, mi usmiljeni zamorci dajo nekoliko moke. Navadno dobim kako bučo, redke čase kako jajce. Ob 8. ali 9, si skuham sok, ki je podoben polenti, a ne tako okusen. Sira pa nimam, da bi ga prigrizoval. Kot prikuha mi služi črna kava. Opoldne in zvečer mi služi pogreta jed, ki je bila skuhana zjutraj. Za štedilnik mi služijo trije kamni. Moja koča je vsa razdejana. Za okno mi služi velika luknja. Druge luknje, ki jih je mnogo, služijo za zračenje.

Borna misijonska cerkvena v Afriki.

Vse to rad in z veseljem prenašam, saj imam božjega Sina poleg sebe, ki stoji v koči, ki je še slabejša od moje. Skrbi me le, kaj bo, ko nastopi deževje. Koča, ki služi za kapelo, je v nevarnosti, da se podere. Trije tramovi jo podpirajo, zidana je iz peska in ilovke. Streha je kakor rešeto. In mnogo premajhna je. Dvanajst ljudi ima komaj prostora v njej; kadar dežuje, hoče vse noter. S travo bi jo pokrili, pa je ni dobiti, Moral bi jo iti kupit sedemnajst milj daleč k trgovcu. Kar je bilo dobre zemlje, so se jo polastili belokožci, puščavo so pustili črncem. Misijon ima v lasti pet oralov peščene in s trnjem obrastle zemlje. Ko bi tudi imel denar za slamo, kako naj jo

spravim sedemnajst milj daleč semkaj? Nimam ne volov ne vozov. Med sv. mašo mi hodijo mravlje po korporalu. Lepo Vas prosim pri usmiljeni Materi božji: pomagajte mi, da postavim dostojno cerkvico in jo pokrijem s pločevino.

Nek misijonski brat iz postaje Campaneni je pripravljen, da pride in mi pomaga postaviti kapelico. Ali bi mogli Vi dobiti kaj denarja od dobrotnikov in mi poslati 200 do 300 funtov šterlingov (80.000 Din), da bi še pred deževno dobo spravlil Jezusa pod streho?! Res ne vem, kaj bo, ako pred deževjem ne postavim kapelice za Jezusa in za ljudi, ki bodo prihajali k službi božji. Mati božja in sv. Jožef bosta bogato povrnila, kar bo kdo storil za Jezusa.

Prosim, oprostite mi moje nadlegovanje. Bridka potreba mi je potisnila pero v roke. Mislite si: od vseh ljudi zapuščen, sam sredi zamorcev brez bratov in sester živim, sam si kuham, ob deževnem vremenu pa niti Jezusa v tabernaklju ne bom imel za tolažbo! In tudi prave službe božje ne bom mogel imeti, ker ne bo primerne prostora!! Bojim se, da mi bo vpadel pogum. Zato še enkrat prosim v imenu Jezusa, Marije in sv. Jožefa: pomagajte mi, da postavim kapelico v čast Materi božji vedne pomoči. Vam in Klaverjevi družbi pošiljam vsako jutro mašni blagoslov in vsak dan se spominjam v molitvah Vas in blagih dobrotnikov.

Bolnišnica presv. Srca Jezusovega.

Palotinski misijonarji v Qoqodali v Južni Afriki bi zelo radi tamkaj sezidali malo bolnišnico za domačine. To bi bilo zelo uspešno sredstvo za pridobivanje kristjanov v poganski deželi. P. Bernard piše o tem Družbi sv. Petra Klaverja:

Navzlic pomanjkanju denarja nismo opustili načrta, da bi postavili v teh krajih bolnišnico. Prejel sem že iz Evrope nekaj zabojev perila in posteljnine za bolnike. (Le za otroke še nimamo nič). Toda to je šele težak začetek. Predno bomo imeli skupaj vse potrebne instrumente, zdravila, opravo, operacijsko sobo in zdravnika — bo trajalo še precej časa.

Toda zadnje čase sem tako jasno videl pred dušo, da bo že to silno velik blagoslov, ako bomo imeli bolnišnico. Pomislimo le na uboge bolnike, ki leže po kočah zamorcev! Sestre so naletele v neki koči na umirajočo

zamorko. Ker je bila nevarnost velika, so ženo krstili takoj. Drugi dan sem šel tja in dopolnil krstne obrede in ker ni bilo res nobenega upanja, sem jo dal tudi v sveto poslednje olje. Toda smrt ni hotela priti. Zopet sem prišel, tedaj je uboga žena ležala na tleh in spala. Ali je mar to znamenje zboljšanja, da tako globoko in mirno spi? Ne je buditi, kajti spanje je zdravilo. Toda komaj smo bili zunaj, že nas pokličejo nazaj. Ali smo torej vendarle bolnico zbudili? Ko smo vstopili, je neka žena držala bolnico v naročju in ji je dajala jesti. Toda kaj? Mrzlo, umazano jed, kaši podobno iz kavinih zrn napravljeno, ki je bila vsled dolgega stanja gotovo že kislá. Bolnici se je upiralo, toda doli je moralo. Tiščala je zobe skupaj, toda postrežnica ji je potisnila žlico med zobe tako, da je morala bolnica zopet užiti nezdravo jed. Ugovarjal sem temu, toda nič ni izdalo. Nisem mogel gledati več te muke in sem enostavno zgrabil za skledo in jo vzel strežnici iz rok. Poslal sem potem bolnici dobro tečno jed, ki je bila lahko prebavljiva. Kmalu se je uboga mučenica poslovila iz te solzne doline.

Taki slučaji niso osamljeni. Koliko ubogih bolnikov po zamorskih kočah mora silno trpeti vsled pomanjkljive in napačne nege, ali pa so docela zapuščeni in, kar je še hujše, med pogani nimajo nič verskih tolažil. Ako jih pravočasno ne dobi kak katehist ali misijonar, morajo umreti brez sv. krsta. — Zato misijonarji tako žele postaviti bolnišnico, ne le vsled telesne, ampak še veliko bolj vsled dušne potrebe bolnikov. Usmiljeni nebeški samarijan bo tisočkrat povrnil vsakemu, ki z darili pomaga, da se to podjetje uresniči. Darila za bolnišnico v Quoquodali sprejema s prisrčnim Bog plačaj Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Melelkova 1.

— ■ —

Za uboge bolnike ni prostora!

Tako piše krvavečega srca sestra M. Sijena iz kongregacije dragocene krvi v Vzh. Afriki.

Ne morem dobiti prostora za uboge bolnike, ki često pridejo po več ur ali dni daleč. Domov jih poslati ne upam tudi vsled čarovnij poganskih zdravnikov. — Nedavno so nam poslali otroka, ki je bil na pol ožgan. Spoznala sem smrtno nevarnost, v kateri je bil otrok in bi bil doma prav gotovo umrl brez sv. krsta, a vendar sem ga morala poslati domov. Vso noč sem bila nemirna in sem komaj pričakovala drugega dne, da bi otroka zopet videla. Res: prinesli so ga še živega v misijon; toda ko sem mu

razvezavala rane, je bil otrok tako slab, da sem mislila, da bo umrl. Starši so me prosili, naj vendar otroka pridržim v misijonu, da ne umre. Položila sem torej otroka, ki je razen opeklin trpel tudi vsled glist, kar k drugim otrokom v misijonu. Hvala Bogu: ubožček je zopet zdrav. Starši smatrajo za čudež, da so se mu tako velike rane pozdravile v treh tednih in je tudi druga bolezen izginila.

Tako bi si mogli prihraniti mnogo skrbi in rešiti mnogo duš, ako bi imeli hišo, kamor bi sprejemali bolnike . . . Zaupam, da bomo še kedaj lahko tu bolnikom izdatno pomagali, k čemur nam bodo pripomogli blagodušni dobrotniki.

Za 130.000 duš.

Škof Huwiler, apostolski vikar v Bukoba v Osrednji Afriki, je poslal Družbi sv. Petra Klaverja naslednji klic na pomoč:

Vprašanje mladinske vzgoje je tako pereče, da se moji boji sučejo neprestano okrog tega vprašanja. V mojem vikarijatu Bukoba je treba v tem oziru premagati večjih težav nego v vseh sosednjih vikarijatih. Prav vsled teh težav mi ni bilo mogoče izposlovati državne podpore kot so jo moji tovariši. Taka podpora bi bila neobhodno potrebna . . . Po človeško mišljeno ni sedaj nobenega izhoda, le božja previdnost mi more še pomagati; kajti navzlic vsemu moram zasigurati vzgojo mladine. Moram ustanoviti in vzdrževati šole, nastaviti dobrih učiteljev in skrbeti za potrebno opravo. Ako tega ne zmorem, je 130 tisoč otrok izgubljenih za nas.

Kadar preti katastrofa življenju tisočev, vsakdo kliče na pomaganje tako, da se ta klic zasliši do konca mej. Mojemu vikarijatu preti taka katastrofa. Nadnaravno življenje tisočerihih otrok je v nevarnosti. Kako bi mogel pastir teh duš ostati miren in prekrižanih rok, ko gleda preteče brezprimerno zlo? — Zato kličem ves svet na pomoč . . . Naj bi nam Klaverjeva družba zopet priskočila na pomoč, da rešimo zamorske otroke v Bukoba.

Navzlic tem morečim skrbem in ogromnim stroškom, ki jih zahtevajo, sem moral začeti nov misijon južno v vikarijatu tako, da je sedaj ta nova postaja, Keza, ustanovljena. Toda, ali bo tudi obstala? Misijonarji stanujejo kakor domačini v revnih kočah, pokritih s slamo. V dveh letih bodo termiti zmleli v prah kapelo in stanovanje.

Sosednji kraji v bližini Keze so se dosedaj upirali vsem našim misijonskim poizkusom. Nisem odnehal, in

tako bo tudi tu v kratkem ustanovljena postaja. Potrebno je bilo, ako nismo hoteli zaostati za krivoverci. Gre za več ko 130.000 duš!

Potem je bil na jugu mojemu vikarijatu priklopljen del Buholandije. To je čisto posebna dežela z 61.000 prebivalci, kjer še ni prav nič ustanovljenega in je treba orati ledino. Najprej šola za katehiste, potem misijon. Prosim, kličite z menoj k Gospodu žetve, da pošlje delavcev na njive. Ako nam Bog pošlje apostolov za to novo polje, bo brez dvoma skrbel potem tudi za njih hrano in stanovanje.

Kdor ima razumevanje za tolike potrebe in bi rad kaj pomagal, naj blagovoli svoj dar poslati Družbi svega Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova 1.

Taki možje kot je Matija izpreobračajo tukajšnje ljudstvo.

Piše P. Ham, Kamerun.

Silno težavno je izpreobrniti Juju-čarovnika. Tak je zastaran pagan, ki malikuje in zažiga kadilo malikom in duhovom svojih prednikov. Dobički, ki jih pri tem dela, so preveč vabljeni, da bi opustil svoj posel. Slavijo ga, vabijo ga na vesele pojedine, dobi tobaka, soli, mesa kolikor hoče. Z vsemi temi stvarmi ga preskrbe tisti, ki iščejo pri njem pomoči.

In vendar je kaj tako nemogočega izvršil priprost mlad mož.

Matija se je 1928. leta vrnil nazaj v svojo domačo vas kot oslabeled, bolehen in na palico oprt mož. V naselbini so ga bili poučili in krstili. Postal je zgleden in silno goreč kristjan. On in njegova žena sta bila edina kristjana v vasi.

Proti koncu leta 1928 sva jaz in msgr. Rogan slučajno prenočila v nekem prenočišču, ki spada pod okraj Dienyi. Pritekli so otroci, da bi videli bele može, toda izmed odraslih ni nihče kazal veselja, da bi kaj več zvedel o nas. Le poglavar je prišel in prosil, da svoje ime zapiševa v njegov „dnevnik“. Pokazal nama je svoj bolni palec, ki ga je bilo res vredno pogledati, tako velik je bil. To je bilo pa tudi vse!

Nato je drug pater prevzel v oskrbo ta del mojega misijona — in jaz sem na ta kraj popolnoma pozabil.

Marca 1930 pa sem slučajno srečal tega poglavarja z velikanskim palcem in sem zvedel na svoje veliko začudenje, da je on, nekdanji Juju-čarovnik v Dienyi, sedaj prav

vnet katehumen in ga večina njegovih uglednih mož vsled tega zelo črtijo kot odpadnika in izdajalca starih običajev in vere njihovih očetov.

Matija je kmalu potem, ko je prišel v Dienyi, umrl. Njegovo zgledno življenje in lepa smrt sta napravila to čudo. Saj je bil v življenju tako dober, ob smrti tako

Spreobrnjen čarovnih.

svet. Poklical je bil ljudi k svoji bolniški postelji in jih opominjal, da naj ne pozabijo, da jih je Bog ustvaril. Zaključil je svoj govor z besedami: „Verujem, da je Bog in da je tu zraven.“ Potem ni izpregovoril nobene besede več, zrl je nekaj časa nepremično v kot sobe in mirno umrl. — Zdaj je nad 60 katehumenov v Dienyi, kajti možje kot je Matija, izpreobračajo to ljudstvo. R. J. P.

Svita se, pa počasi.

Piše Fr. Val. Poznič, misijon Glen-Cowie, Juž. Afrika.

Dve milji od naše postaje Glen-Cowie leži vas Mapote, katere prebivalci so še vsi pagani, nič nočejo slišati ne o naši sv. veri, ne o protestantovski. Da verujejo v neumrljivost duše je gotovo, ker vsako posvetovanje se vrši v kralu na ognjišču, kjer so njih predniki pokopani. Tudi imajo vero v nevidnega Boga, vsaj tedaj, kadar pridejo kaj kupovat ali beračit, ker večkrat je že kdo rekel: „Bodi dober, ker je tudi Bog dober tam gori,“ in je pokazal proti nebu. Malikov in drugih fetišev nimajo.

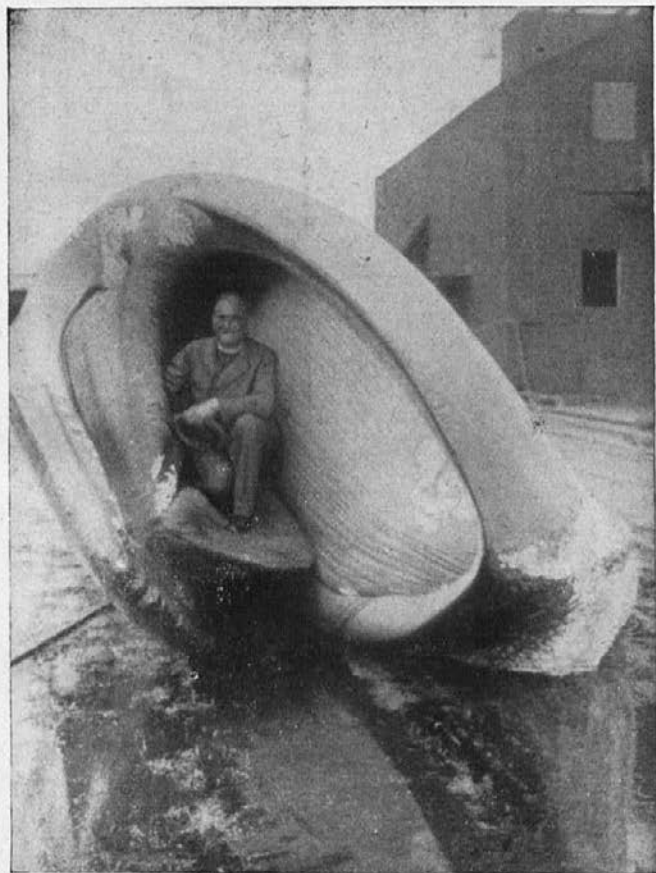
Pred petimi leti so postavili protestantje v tej vasi svojo cerkev in šolo in sicer z dovoljenjem tukajšnje vlade, pa brez dovoljenja vaškega zamorskega poglavarja. Posledica tega je bila, da je poglavar prepovedal svojim vaščanom vsak stik, bodisi s cerkvijo ali šolo. Podrtije teh poslopij nam danes pričajo, da se je poizkus spreobrnitve teh ljudi k protestantovski veri popolnoma ponesrečil.

Zdaj so razmere z nami katoliškimi misijonarji nekaj boljše, pred vsem zato, ker nam je sedanji poglavar zelo naklonjen. Zaenkrat nam je dovolil, da sme pater poučevati tam vsak teden enkrat krščanski nauk. On sam pa pride skoro redno vsako nedeljo k naši službi božji. Vendar, ker je še mlad, nima posebno velikega upliva pri svojih ljudeh, zato se jih tudi ne upa siliti, naj bi šli v našo cerkev ali šolo. Njegovega prednika so namreč pred par leti zastrupili, ker jim ni bil po volji.

V bližini naše vasi stanuje črncem čevljar, ki pravi, da je razsvetljen od sv. Duha, on vedno hujska ljudi proti nam, ne toliko radi vere, ampak ker sovraži belokožce. Drugo, kar veže te ljudi na nas je, ker so veliko navezani na nas v gospodarskem oziru. Ker ima naš misijon, hvala Bogu, precej zemlje, dobijo tukajšnji domačini od nas prostor za njive, na katere sejejo koruzo. Po tukajšnjem zakonu mora vsaka stranka oddati tretjino svojega pridelka lastniku njive. Mi pa seveda napram tem ubogim črncem v tem oziru nekaj spregledamo. Tukaj ne sme nobeden svojih pridelkov poprej spraviti, predvsem ne koruze, predno ne dá poglavar za to povelje. Vse delo pa se vrši na njivi in peljejo samo zrno domov. Ko je koruza izluščena, nam naznanijo, da pridemo in prevzamemo tretjino.

Kot povsod, tako gledajo tudi tukaj beli protestantovski pastirji samo na to, kako bi mogli iz črncev kaj denarja izvleči, kako morejo potem ti živeti, se malo brigajo. Tu en zgled, koliko pojma imajo tukajšnji črni protestantje o veri.

Nekega dne pride od 10 milj oddaljenega kraja Mosifaintein črn pridigar protestant k nam v naš misijon Glen-Corvie. Prosil je, da bi ga sprejeli v katol. cerkev. Obenem nam je z vso resnostjo zagotavljal, da se bo žnjim vred spreobnila njegova zelo številna občina, ker so spo-

Misijonar v žrelu umorjene ribe - kit.

znali, da je naša vera najboljša. Seveda je za sebe zahteval, da bi ga obdržali kot pridigarja in mu izplačali mesečno 220 šilingov. Seveda take kupčije mi ne moremo skleniti. Povedali smo mu, če hoče k naši veri pristopiti, mora delati določeni čas katehumenat, potem pa, da bi mogel biti kvečjemu kot katehist kje nastavljen. To mu

nikakor ni šlo v glavo, še posebno, ko je slišal, da mi ne prejemamo nobene plače, ampak delamo vse iz ljubezni do Boga in bližnjega. Prišel je pozneje še dvakrat z vedno isto prošnjo, pa je dobil enak odgovor. Ni se mogel odločiti in zapustiti mastno službo protestantovskega pridigarja.

Zaenkrat ne moremo za te dobre črnce nič drugega storiti, kot da smo proti njim vedno prijazni, jim damo dober zgled in veliko zanje molimo. Šele pred kratkim smo začeli tu sejati in zato žetev še ni dozorela. Ko pa bo prišel čas zato, pa upamo, da bomo želi tudi tukaj bogate snope in zasadili zastavo Kristusovo med to, še večinoma pogansko ljudstvo. Vse ljube čitatelje prosim, da iskreno molijo, da bi kmalu prišel ta čas.

Naša sirotišnica.

Sestra Ivana Terezija Salzman, Keimoes, piše:

Gotovo je, da bo Bog uslišal molitve ubogih zamorčkov za Družbo sv. Petra Klaverja, ki nam je usmiljena mati v vseh naših skrbah in potrebah, ker nas podpira, da ne omagamo pod bremenom skrbi ob našem misijonskem delu za južnozahodno Afriko. Že štiri leta nismo imeli izdatnega dežja. Kakšna suša! Zato pa tudi draginja, beda in revščina med belimi in domačini. Naš prečastiti škof Simon je obolel; njegovo očetovsko srce ni moglo prenašati pogleda na grozno revščino, ko sam vsled pomanjkanja denarja ni mogel pomagati. Sam sebi ni privoščil niti najpotrebnejšega, da bi se vzdržal pri močeh. Njegov koadjutor, preč. gospod škof Fages, ga je nedavno pripeljal semkaj na kratek oddih. Kako smo se prestrašili, ko smo videli prečastitega gospoda tako izpremenjenega. Moči so mu upadle telo mu je kost in koža. Prosim molite za našega vrhovnega pastirja, da mu Bog da novih moči; kajti zelo smo potrebni njegove očetovske pomoči.

Dragi čitatelji, ki se Vam smilijo misijonarji in sestre, živeči v taki bedi in takem pomanjkanju v izžgani in suhi deželi, pošljite zanje kak dar, kakor Vam srce veleva in premoženjske razmere dopuste, na naslov Družbe svetega Petra Klaverja in spominjajte se jih v svojih molitvah.

Kratka misijonska poročila.

P. Mousset. misijonar de la Salette, Betafo: „Ne vem, kako naj se Vam zahvalim. Blaga duša, ki mi je omogočila napravo avtomobila, zasluži, da jo ljubi Bog prav posebno poplača. Omogočila nam je, da napravimo mnogo dela z malim trudom in hitro. Ta dobrotnica je prava misijonarka, kajti po njeni velikodušnosti se bo rešilo mnogo duš, ki bi se bile brez njene pomoči za vedno izgubile.“

Mati M. Avgušтина, vrhovna prednica misijonskih dominikank v Južni Afriki: „Vaša pošiljatev bo prišla večinoma našemu misijonu sv. Petra Klaverja v prid. Nimamo nikakih dohodkov in smo navezani le na darila. Misijon je bil ustanovljen šele pred par leti. Leto za letom

delujejo v misijonu en misijonar, štiri sestre in ena črna učiteljica; pa so lahko veseli že lepih uspehov. 150 otrok hodi v šolo in jih vsak dan poučujemo v krščanskem nauku, da bodo kmalu pripravljene in zadosti poučeni za sv. krst. Tudi lepo število odraslih je že bilo sprejeto v sv. Cerkev, ali pa bodo kmalu. Misijon sv. Petra Klaverja leži v deželi Kafrov in šteje 20.000 zamorcev: lep kos dela za naše sestre.

Prosili so nas, naj ustanovimo nove misijone, ker črnici si zelo žele pouka; toda kako dobiti denar za vzdrževanje sester in duhovnih moči?! Okrog 600 naših sester deluje sedaj v misijonih.

Nova milost na priprošnjo Marije Terezije v Afriki.

Vesel sem, da Vam morem poročati o izvanredni milosti, da ne rečem čudežu, ki je bila tu izvršena na priprošnjo pokojne ustanoviteljice Klaverjeve družbe.

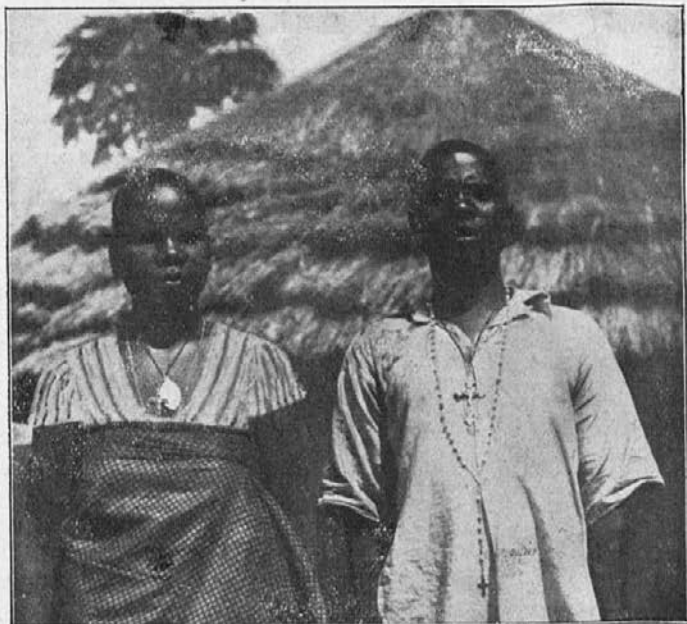
Kajetan je bil mlad mož pri 20 letih in že par mesecev poročen z Marijo, ki je bila vneta kristjanka. Delal je kot čevljar za misijon. Ljubili smo ga kot sina, kajti ni bil samo izvrsten rokodelc, ampak zlasti lep značaj in zgleden kristjan.

Neki dan je tožil, da ga noga boli. Čevljar ga je bil ožulil. Noga je začela otekati in njegov oče je mislil, da je treba predreti, kar je tudi storil s pomočjo priprostega domačega orodja. Pa se je rana zastropila. Vsa noga je zatekla še bolj in na rani se je začela delati gnojna rana. Nastopile so strahovite bolečine. Poklicali smo sestre, ki so pomagale kar so mogle. Delale so obkladke, rabile razkuževalna sredstva in mazila, sploh vse, kar si more izmisliti ljubezen, toda uspeha ni bilo. Šlo je vedno na slabše, tako da so me peti dan poklicali, naj grem bolnika previdet.

Bilo je zvečer ob 9. V koči je bilo vse polno ljudi, ki so glasno jokali. Podelil sem sv. zakramente, a ne sv. popotnice, ker je bil bolnik tako slab, da ni mogel zaužiti. Molil sem molitve za umirajoče, podelil mu papežev bla-

goslov s popolnim odpustkom za zadnjo uro. Bil je pripravljen na smrt.

Pa mi je prišla rešilna misel. Zakaj bi se ne zatekli k Bogu, ko so vsa človeška sredstva odpovedala? Dobil sem v roke podobico Vaše ustanoviteljice Marije Terezije Ledochowske. Govoril sem navzočim o njej, kot usmiljeni materi, ki je vse svoje življenje delala za uboge zamorce in je zdaj v nebesih mogočna priprošnjica zanje.

Kajetan s svojo srečno ženo.

Skušal sem zlasti bolniku vzbuditi zaupanje. Vsi smo molili, da bi ozdravel na priprošnjo Marije Terezije. Že po nekaj očenaših je bolnik, ki je poprej le grgral, izpregovoril kakor da so prišle nove moči vanj: „Oče, podeli mi tudi sv. popotnico.“ Vsi smo ostrmeli. Ljudje so se začeli bližati, da se prepričajo, če je bil to res glas onega, ki je že umiral.

Jaz sem zasedel kolo in oddirjal v cerkev, a sem dvomil, da bom dobil ob prihodu nazaj bolnika še živega. Marija Terezija se je gotovo smejala mojim dvomom. Po par minutah sem bil nazaj in podelil bolniku med strmenjem vseh navzočih sv. popotnico. Grozne bolečine so popustile in nebeški mir se je naselil v srce bolnikovo.

Dolgo sem ostal še pri njem, pri odhodu pa sem ga blagoslovil v imenu pokojne ustanoviteljice.

Prišlo je jutro, Kajetan je še vedno živel. Pod zglavjem je imel podobico Marije Terezije, ki jo je zdaj pa zdaj pobožno poljubil. Od tega hipa so vsi navzoči nešteto krat izgovorili ime pokojnice, celo poganski bolnikovi sorodniki. Kajetan je bil živ, a bolečine so se zopet ponovile. V stegnu se je začela delati nova bula. Sestra, ki mu je stregla, je bila prepričana, da bo živel le še par ur. V obraz je bil mrtvaško bled; ako bo strup zašel do srca, bo po njem.

Toda tudi to pot je Marija Terezija mislila drugače. Morebiti je postavila na preizkušnjo bolnikovo zaupanje, ali pa je moral po trpljenju postati še bolj očiščen in biti izvoljena posoda pred obličjem angelov in ljudi. Tako je prešlo nekaj mesecev. Kajetan je molil in vzdihoval v strašnih bolečinah.

Nekega dne sem ga vprašal: „Kajetan, kje te najbolj boli?“ — „Pater“, je rekel, „tako mi je, kot da ležim na žerjavici; toda upam, da bom na ta način zbrisal svoje grehe. Rad trpim iz ljubezni do Marije Terezije.“ Ta odgovor me je tako ganil, da sem šel hitro ven, da skrijem solze.

Tako je prešlo štiri mesece; za Kajetana so bili to dnevi strašnih bolečin, za nas dnevi upanja in dvomov. Konečno se je začelo obračati na bolje. Bule so se predrle in bolnik si je polagoma opomogel. Na palico oprt je mogel iz koče, v kateri je toliko trpel. Šepal je v cerkev, kjer je molil poln hvaležnosti in zahvaljeval Boga, da mu je dal novo življenje na priprošnjo Marije Terezije. Čez mesec dni je bil zdrav in močan, kakor kedaj poprej.

To je nov dokaz, da blagopokojna ustanoviteljica enako kakor Mala Terezija iz Lizijeja trosi rože iz nebes na ubogo Afriko. Ob tej priliki se zahvaljujem tudi za vso pomoč, ki jo Vaša družba izkazuje misijonarjem v Afriki.

P. F. S. Magagnato, P. B. Moresco,
P. Campi, vsi od Sinov presv. Srca,
apostolska prefektura Equatorijalni
Nil, kot priče in očividci.

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji za večkratno uslišanje v raznih zadevah. Obljubila sem javno zahvalo, pa ker ob-

ljube nisem držala, so se težave zopet povrnila. Sedaj mi je moja nebeška dobrotnica vnovič pomagala in izpolnjujem obljubo.

Elizabeta K. misijonišče, Groblje.

Polna globoke hvaležnosti se pristrčno zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje. Imela sem strahovit glavobol in trganje po vsem telesu, da nisem mogla ne hoditi ne ležati. Velikokrat sem že čitala, da kdor se priporoči tej božji služabnici — ustanoviteljici Klaverjeve družbe, prav hitro ozdravi. Zato sem v polnem zaupanju pogoltnila njeno sliko (izrezano iz Odmeva) in opravljala devetdnevnic ter obljubila 75 Din Klaverjevi družbi, kakor tudi objavo v „Odmevu“, če ozdravim. In res, v par dneh sem ozdravela. Danes izpolnjujem svojo obljubo. Priporočam pa vsakomur, da se v sili zateče k tej božji ljubljenci in čudodelki.

Alojzija Fon, Šmarje pri Jelšah.

Zahvaljujem se grofici Mariji Tereziji Ledóchowski za dobljeno zdravje in pošiljam obljubljeni dar 200 Din za afriške misijone. Priporočam se ji še vnaprej za trdno zdravje in srečno zadnjo uro. Ravnotako priporočam tudi svojo mamico, brata in sestri.

Rozalija Povšnar, Sp. Jezersko.

Že štiri leta sem bolehal na slabosti srca, kateremu se je pridružilo še razširjenje srca in pljučni katar. Od tega sem kašljala že dve leti. Vedno sem se zdravila, pa nobeno zdravilo ni pomagalo. Zatekla sem se k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in opravila trideset devetdnevnic. Oljubila sem tudi dar Din 100 za ubogo Afriko, če bom uslišana. Res mi je bilo na prav čuden način pomagano. Kašelj je prenehal, tako, da se je celo zdravnik začudil, ker moja bolezen je bila že dolgotrajna, torej kronična, ki se težko ozdravi. Tisočkrat hvala Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. Hvaležna Emilija Černy, Ljubljana.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledóchowski pošiljam mal dar 10 Din za dobljeno zdravje v težki in večkrat napadajoči boleznii v glavi. Prosim objave v „Odmevu“.

R. M., Mežica.

Zahvalim se Tereziji Ledóchowski, da me je uslišala že v nešteti zadevah. Tudi sem obljubil, če mi ona izprosi, da bom vsako leto razprodal 50 komadov Klaverjevega koledarja brez vsake nagrade. Izpolnjujem obljubo in prosim, da mi pošljete 50 Klaverjevih koledarjev.

I. Č., Sv. Jurij ob Južni železnici.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo za zdravje in darujem za odkup zamorčka Din 180—.

Franciška V.

Priporočila sem se Mariji Tereziji za dober uspeh v šoli in sem bila uslišana. Zahvaljujem se za prejeto milost in pošiljam 180 Din za odkup zamorske deklece na ime Marija Terezija.

K. M., Sušak.

Pri p. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se mi v vsem, kar se v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: E. P. za ozdravljenje večletne boleznii. — J. Š. Ljubljana, v neki zadevi. — I. P., Ljubljana, se iskreno priporoča za ljubo zdravje, težke omotice, ali vsaj v toliko olajšanja, da bo mogla v corkev. Obljublja darovati za 10 velikih slik služabnice božje. — Alma C. v neki zadevi in pošilja mal dar.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

spoznajo ljudje, kako blagonosno misijoni delujejo in obenem zvedo, v kakšnih potrebah so. Na ta način navaja katoličane civiliziranih krajev, da za misijone molijo, jih z denarjem podpirajo in, kogar Bog kliče, pomnoži tudi vrste misijonarjev.

Zakaj pa Družba sv. Petra Klaverja dela za afriške misijone? Prvič, ker je tako najbolj razdeljeno misijonsko delovanje; drugič, ker se štejejo tamošnji misijoni k najbolj plodonosnim, in obenem k najubožnejšim med poganskimi misijoni.

Kako razvija Družba sv. Petra Klaverja svoje delovanje? 1. s tiskom; s tem, da izdaja in širi časopise, letake in knjižice v raznih evropskih jezikih; 2. z živo besedo, s tem, če je mogoče, da prireja predavanja s slikami in skioptikonom in druge misijonske slavnosti.

Katere misijonske liste izdaja? 1. »Odmev iz Afrike«, mesečnik s slikami, ki pregleduje vse misijonsko delovanje v Afriki in objavlja poročila in pisma misijonarjev in misijonark zdaj iz tega, zdaj iz onega misijona. Letna naročnina Din 10.—

2. **»Zamorček«**, mesečnik za mladino z ljubkimi povesticami misijonarjev in misijonskih sester ter slikami, ki jih razlaga in pojasnjuje. Letna naročnina Din 7.— Ta dva lista izhajata v sledečih jezikih: slovenskem, hrvatskem, češkem, poljskem, nemškem, italijanskem, francoskem, angleškem, ogrskem, španskem in katalonskem.

Kdo oskrbuje vse to delovanje? Udje Družbe sv. Petra Klaverja, ki se ločijo takole: 1. **Notranji udje**, to so „pomožne misijonarke za Afriko“, ki žrtvujejo svoj čas in svoje zmožnosti izključno misijonskemu delu; 2. **Zunanji udje**; 3. **Podporniki**; 4. **Udeležniki**; 5. **Udje zveze afriškega tiska**.

Ali gredo pomožne misijonarke v Afriko, enako misijonskim sestram? Ne! Ampak ostanejo v civiliziranih deželah in posvete tu svojo osebo, vse svoje moči in zmožnosti službi misijonov v spoznanju, da ne morejo vse iti v misijone, temveč se jih mora tudi tukaj nekaj žrtvovati, da tako skrbijo na trajen in reden način za potrebna sredstva za izvrševanje prave misijonske delavnosti.

S čem se bavijo pomožne misijonarke? Zlasti s pismenim delom, da ž njim vzbujajo zanimanje za misijone. Urejujejo časopise, dopisujejo s številnimi misijonarji, z naročniki in dobrotniki; vknjižujejo darila in jih pošiljajo v Afriko. Stavijo in tiskajo knjige v jeziku domačinov, n. pr. katekizme, zgodbe sv. pisma, sv. evangelijske, kratko: povsod so zraven, kjer se da kaj za misijone storiti.

Kdo je sposoben za „pomožno misijonarko“? Predvsem gospodične, ki so skrbno vzgojene in imajo višjo šolsko izobrazbo, znajo več jezikov ali imajo posebno spretnost za računanje; seveda, če imajo obenem tudi poklice za urejeno versko življenje. Sprejemajo se pa tudi dekleta z navadno šolsko izobrazbo.

Kateri so zunanji člani Družbe? Osebe, ki delujejo za Družbo le v toliko, kolikor jim pripusté njihove stanovske dolžnosti. Drugi zunanji člani, ki so čisto prosti, se popolnoma posvete misijonskemu delu, enako „pomožnim misijonarkam“, ter jih Družba porabi za misijonsko delo v svojih podružnicah ali pa v osrednjih hišah itd.

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 8·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavljajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Žive goreče sveče v sveto žrtev. — Misijonar Kolenc piše. — Usmiljenje božje je veliko. — Sirotišnica božje Previdnosti. — Gobavci v Manakavali. — Misijon sv. Mihaela. — Apost. prefektura Kronstad. — Gole oblačiti. — Zvestoba krščenca. — Uslišane molitve. — Albert Odengo.

Molitev za naše ljube dobrotnike.

Povrni, Gospod Jezus, vsem, ki nam zavoljo Tvojega Imena kaj dobrega store z večnim življenjem!

Po namenu dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov „Odmeva“ opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

Spomin za umrle.

Msgr. Ogé O. M. I. apostolski prefekt Liberije. — Msgr. Donte vill, O. M. F. vrhovni predstojnik Oblatov Brezmadežne. — P. Schneider, O. S. Sp. v apostol. vikarijatu Loango. — Fr. Emerih.

Janez Šamperl, Spuhlje. — Ana Kranje in soprog, Žalce. — Mr. Potokar, Tržič. — Gospa Nerad, Žikarce. — Janez Suhadolnik, Kamnik. — M. Kostanjevec, Ljubljana. — Mr. Debevc, Brezovica.

Naj počivajo v miru!

Dobre knjige.

Nebeške rože. Knjižica najlepših nabožnih spisov.

1) Življenje z Jezusom — 2) Kraljevanje Srca Jezusovega v družinah — 3) Mala sv. Terezija — 4) Premišljevanje o svetem rožnem vencu.

Vse knjige stanejo broširane Din 40.—, v platno vezane Din 60.—. Posamezni izvodi broširani Din 15.—, vezani Din 20.—. Dobi se: Uprava nebeških rož, Ljubljana, Komenskega ulica 12.

Spoved malih grehov. Priredil Dr. Fr. Jeré. Cena 25 Din, po pošti Din 1·50 več. Knjiga je za versko izobrazbo vsem jako potrebna, zato jo toplo priporočamo. Naroča se pri Ničmanu, Ljubljana.